

ÁNGELES MORA, nar. 1952 v Rute (provincie Córdoba)

Jsem původem kordobanka z Rute, jsem ale i z Granady, protože v Granadě od začátku 80. let bydlím a na tamější univerzitě jsem vystudovala hispanistiku. Právě za studentských let jsem se vydala na básnickou dráhu, konkrétně knížkou nazvanou *Pensando que el camino iba derecho* (Myslela jsem, že půjdu cestou přímou; 1982). Když se ukázalo, že úplně přímou cestou nepůjdu, napsala jsem sbírku *La canción del olvido* (Píseň zapomnění; 1985), abych tak dala sbohem mnoha věcem, které zatím vystřídalý jiné; neboli od samého začátku jsem se snažila zúctovat se sebou samotnou i se svou citovou výchovou...

Poezie pro mě znamená jinak myslet a jinak pohlížet na svět, jinak si *uvědomovat*, co nás obklopuje, prostě hledat každý smysl – ne jen jeden –, který život může mít. Ve svých básních jsem od začátku prosazovala kouzlo každodenního jazyka. Nejosobnější lyriku jsem promísila s epikou všedního dne, s ironií, smutkem či sarkasmem ve snaze vypovědět něco o našem světě a o protichůdných pravdách našich životů. Ani poezie, ani my sami totiž nejsme s to nikdy o ničem říct celou pravdu. Existují jen dílčí, historické pravdy, z nichž si budujeme svůj jazyk a obrazy vlastního já.

V básni *Poética* (z mé poslední vydané knížky) se říká:

Já vím, že jsem tu,/ abych vypsala svůj život,/ že jsem pomalu došla/ až k téhle židli.//
A nechci si nic namlouvat./ Víím, že ti to budu vyprávět/ a že budu lhát:/ na špinavém stole/
kapka inkoustu.

Poezie má sice se životem mnoho společného, ale není to *můj* život, jen jiná forma života. Když píšu báseň, kapka krve, což je můj život, se promění v kapku inkoustu, neboli napsaný text, dopadající na politý stůl, a tím je literatura. Čímž chci říci, že při psaní člověk nikdy nečerpá z prázdnoty, že naopak vždy čerpáme z toho, čeho jsme plni: z podvědomí, ze svých zkušeností, svých pocitů, své četby, svých emocí. Tohle *plno*, základ pro psaní, jsem kdesi označila za *stavební materiál*. A právě z tohoto materiálu, který náleží mně, jsou složeny mé básně, které však mají svůj vlastní život.

Další sbírky:

La guerra de los treinta años (Třicetiletá válka; 1990), cena Rafaela Albertiho (I&CILE Ed, 2005)

La dama errante (Dáma, co bloudí; 1990)

Antología poética (1995)

Cámara subjetiva (Subjektivní kamerou; 1996)

Caligrafía de ayer (Včerejší rukopis; 2000)

¿Las mujeres son mágicas? (Jsou ženy kouzelné; 2000)

Contradicciones, pájaros (Protiklady, ptáci; 2001), Mezinárodní cena města Melilla; v italském překladu *Contraddizioni, uccelli* (Edizioni dell'Orso, 2005)

Bajo la alfombra (Pod kobercem; ed. Visor, v tisku).

Obsah

El espejo de los espías	(Špión špígl)
Simpatía para el diablo	(Náklonnost k ďáblu)
Conocimiento de las ruinas	(Poznání trosek)
La ausencia es una forma de estar ciego	(Odloučení je forma slepoty)
Buenas noches, tristeza	(Dobrou noc, zármutku)
Perdedora	(Poražená)
La chica de la maleta	(Děvčátko s kufrem)
Claudicar y muriendo	(Kulhat smrti vstříc)
Ponerse la bufanda	(Uvázat si šálu...)
Soneto de tu nombre	(Sonet na tvé jméno)
Satisfacciones	(Zadostiučinění)
Sueños de seductor	(Sny svůdce)
El infierno está en mí	(Peklo je ve mně)
Variaciones sobre Wordsworth y Auden	(Variace na Wordswortha a Audena)
Las hojas muertas	(Mrtvé listy)
Galerías de Lepanto	(Galéry u Lepanta)
Aguja de navegar amores	(Kompas pro plavbu láskou)

Všechny tyto básně přeložili studenti Ostravské univerzity pod vedením José Luise Bellóna:

Petra Psiková
 Jana Novotná
 David Sněhota
 Zuzana Sosnovcová,
 Zuzana Stonavská
 Hana Boucná

EL ESPEJO DE LOS ESPÍAS

Estamos al fin hechos
 a imagen cierta y semejanza vana
 de esta violencia que se ha llamado vida.
 Que cada día
 nos arrastra de nuevo
 para llevarnos siempre
 al mismo sitio.

Así el lenguaje
 Acaba siempre siendo un animal
 herido, un topo que no zapa,
 Mudo,
 helado espejo de los espías.

„ŠPIÓN ŠPÍGL“¹

Člověk byl vlastně stvořen
 k obrazu jistému a podobě klamné
 té kruté síly, jíž říkáme život.
 Ta nás všechny den za dnem
 za sebou táhne
 a pokaždé vrací na stejná místa.

Právě tak jazyk
 vždy strádá a končí jak zvíře
 raněné, němý krtek²,
 co doryl,
 ledové zrcadlo svých špehů.

¹ V policejním žargonu se takto označuje polopropustné zrcadlo, užívané při výsleších. Španělský název básně je totožný se španělským titulem špionážního filmu Johna Le Carré (v anglickém originále zní *The looking-glass war*).

² Slovo *topo* stejně jako jeho český ekvivalent *krtek* přeneseně znamená též „špión“, „špeh“.

SIMPATÍA PARA EL DIABLO

*Aquí,
los tuyos piensan mucho en tu peinado...*
(C. Vallejo)

Imaginando
que un tren habrá llegado a su destino
– ese tren que te acerca –
que en el andén, sobresaltados,
tus ojos se espabilan,
el reloj se impacienta.

O así me lo imagino:
que un taxi llega siempre al amor mío
– cada hora te acerca –
que tus besos encuentran el balcón,
mi vestido te anuncia,
el corazón se alerta.

Quiero decir, sabiendo
que cruzaste la calle,
que el ascensor te reconoce
– y el giro de la llave –
que los zapatos te abandonan,
que tu camisa ha visto
el último botón de mi camisa.

Y dando por supuesto
que en la alfombra se aplasta un cigarrillo
sobre una quemadura irreparable...

Mira que eres desastre.

NÁKLONNOST K ĎÁBLU³

*Tady
tví milí často myslí na to, jak se češeš...*
(C. Vallejo)⁴

Tak si představuji,
že vlak už dojel tam, kam měl,
– je to ten vlak, co tě veze –,
že na peróně se probírají
tvé oči poplašené
a hodiny ztrácejí trpělivost.

Anebo si to představuji takhle:
že pokaždé přijede taxík sem za mou láskou,
– každou hodinou už tě přiveze –,
že tvé polibky najdou správný balkón,
mé šaty už tě cítí
a srdce bije na poplach.

Chce se mi říct, když už vím,
že jsi přešel ulici,
že i výtah tě poznává
– ba i to otočení klíčem –,
že i boty se ti zouvají,
že tvá košile už vidí
poslední knoflík mé blůzky,

a přijde mi samozřejmě,
že do koberce zašlápněš cigaretu
tam, kde je viditelně propálený...

Ty jsi vážně hrozný.

³ Název básně je překladem titulu písně skupiny Rolling Stones *Sympathy for the Devil*.

⁴ Báseň VIII (*Aquí* – „Tady“) z cyklu *España, aparta de mí este cáliz* („Španělsko, odejmi ode mne tento kalich“) z roku 1937 má formu dopisu, jehož autor píše hrdinovi – sedlákovi, který odešel do války –, jak zatím žije jeho rodina (vztahuje se k občanské válce ve Španělsku).

CONOCIMIENTO DE LAS RUINAS

Waterloo, supongo

(Virginia Woolf)

He mirado las ruinas como si fuera un día
para vivir sin ti.
A lo lejos,
retazos de la sal, duermen escombros,
signos apenas de basura.
Es triste ir a las ruinas.
Uno las mira con indiferencia,
su sola evocación es ya distancia.
Hay gradas y paseos de aguas muertas,
a veces yacen flores
solitarias, tendidas,
como una mano espera quien la abrigue.
Es malo acompañarse
con derrotas insomnes que ahora vuelven,
que acaso suponías trasnochadas:
sucias fotografías y su pátina,
vagamente cubiertas por el té de la tarde...
Fechas que son rumor, sólo el murmullo
de lo que se ha acabado para siempre.
Duele mirar las ruinas, pues de pronto,
si te fijas despacio, te sorprenden.
Las ruinas son de aquí:
se me parecen.

POZNÁNÍ TROSEK

Waterloo, předpokládám

(Virginia Woolf)

Pohlížela jsem na trosky jako bych jednou
měla žít bez tebe.
V dálce
krystalky soli, spí sutiny,
stopy odpadu.
Jít k troskám je smutné.
Někdo se dívá s lhostejností,
sama jejich připomínka je minulostí.
Schody a promenády mrtvých vod,
sem tam leží květy
osamělé, na zemi
jako ruka, která čeká, kdo ji zahřeje.
Není dobré mít za společníka
prohry, co nespí a stále se vracejí,
i když sis myslel, že je odnesl čas:
zašlé fotografie s patinou
nechtěně polité odpoledním čajem...
Data, jež jsou jen pověstí, šeptají
o tom, co už navždy skončilo.
Je bolestné dívat se na trosky a dávat-li pozor,
ony tě náhle překvapí.
Ty trosky sem patří:
podobají se mi.

LA AUSENCIA ES UNA FORMA DE
ESTAR CIEGO

(Eros o Thanatos)

Dulces ondas,
el mar te adormecía,
mortal te daba su vestido
y su beso de espuma
te dejaba en la boca.

Lejos allá tu falda,
tu camisa en la arena,
y aquel negro foulard
salpicado de oro.

Igual que las caricias
de otra mano,
el agua te dolía,
– lejos la extinta luz –,
el agua te quería,
te llevaba
a su lecho.

ODLOUČENÍ JE FORMA SLEPOTY

(Eros či Thanatos)

Sladké vlny,
moře tě uspávalo,
smrtelník tě oblékal do svého hávu
a jeho polibek plný pěny
ti klesal do úst.

Tam v dálce tvá sukně,
tvá košile v písku,
a ten černý šátek
zlatem potřísněný.

Stejně jako pohlazení
cizí ruky
dotek vody tě bolel
– v dálce pohaslé světlo –,
voda tě milovala,
unášela tě
na své lože.

BUENAS NOCHES, TRISTEZA

La vida siempre acaba mal.
Siempre promete más de lo que da
y no devuelve
nunca el furor,
el entusiasmo que pusimos
al apostar por ella.
Es como si cobrase en oro fino
la calderilla que te ofrece
y sus deudas pendientes
– hoy por hoy –
pueden llenar mi corazón de plomo.

No sé por qué agradezco todavía
el beso frío de la calle
esta noche de invierno,
mientras que me reclaman,
parpadeando,
sus ojos como luces de algún puerto.
Por qué espero el calor que se fue tantas veces,
el deseo
por encima de todas las heridas.

Pero acaso me calma una tibia tristeza
que ya no me apetece combatir.

Todo sucede lejos o se apaga
como los pasos que no doy.

La vida siempre acaba mal.
Y bien mirado:
¿puede terminar bien lo que termina?

DOBROU NOC, ZÁRMUTKU

Život vždy končí špatně.
Vždy naslibuje víc, než nakonec dá,
a nikdy nevrátí
ten vztek,
to nadšení, které jsme za něj
dali v sázku.
Je to jako by si vybral v ryzím zlatě
ty drobné, co ti nabízí,
a jeho nesplacené dluhy
– ještě dnes –
mohou naplnit mé srdce olovem.

Netuším, proč jsem dosud vděčná
za chladný polibek ulice
za této zimní noci,
zatímco mne vábí,
jeho oči
mrkající jako světla nějakého přístavu.
Proč stále čekám na teplo, které už tolikrát odešlo,
touha
i po všech těch ranách.

Ale snad mne uklidní mírný zármutek,
se kterým už mne nebaví bojovat.

Všechno se děje v dáli nebo dohasíná
jako kroky, které nedělám.

Život vždy končí špatně.
A vůbec:
může končit dobře to, co končí?

PERDEDORA

Perdedora,
sabes a beso frío,
a sábana sin cuerpo.
Sobre tu piel la huella transparente
de una postura antigua.

Ha llegado el momento.
La noche se repite,
la dulce voz,
la serenata vieja.

Perdedora,
reconoce el maleficio;
la semilla cayendo en el estero,
si por el mar la luna se entristece.

Un aletazo rompe
la estética del lirio
y un hilillo morado
el labio de la muerte.

Perdedora,
todavía en el cuello
la cadena dorada te amenaza,
en tu garganta sientes
la perlas del deseo,
y en el pecho
la ceniza apagada
de un corazón desierto.

PORAŽENÁ

Poražená,
chutnáš po chladné puse,
po přikrývce bez těla.
Na tvé kůži neznatelná stopa
antické pózy.

Už přišla ta chvíle.
Ta noc se opakuje,
ten sladký hlas,
ta dávná serenáda.

Poražená,
přiznává si své zakletí;
semínko padající na rohož,
když moře lunu rozesmutní.

Jedno mávnutí křídly
rozbíjí krásu lilie
a krvavý pramínek
půlí rty smrti.

Poražená,
ještě tě ohrožuje
zlatý řetízek na krku,
v hrdle cítíš
perličky touhy,
a na prsou
uhaslý popel
vyprahlého srdce.

LA CHICA DE LA MALETA

Esta fría mañana tan cerca de diciembre
no tomé el desayuno, no he leído el periódico,
no me metí en la ducha después de la gimnasia
(esta oscura mañana no quise hacer gimnasia)
no subí la persiana para asomarme al cielo
ni he mirado en la agenda las promesas del día.
Esta dura mañana con su duro castigo
he roto algunas cosas que mucho me quisieron
y salvé algunas otras porque duele mirarlas.
Me estoy haciendo daño esta mañana fría,
quisiera destruirme sin salir de la cama
o encontrar la manera de dormir un momento.

Cuando menos lo esperas, suele decir la gente,
la sorpresa aparece con sus dientes de anís.
Cuando menos lo esperas, si te fijas un poco,
verás que el aire lleva gaviotas y mensajes...
mas ya no van conmigo esos viejos asuntos.
El aire arrastra lluvias y tristezas heridas
y yo no quiero verlo cruzar como un bandido
tan guapo y tan azules sus ojos venenosos.

Esta fría mañana tan cerca de diciembre
cuando rozan los árboles de puntillas las nubes
junto a tanta miseria, tan helada ternura,
yo dejo mi impotencia, mi personal naufragio
entre estos blancos pliegues olvidado...
Aunque mi cuerpo caiga doblemente desnudo
en ese traje roto que luego es un poema.

Aunque otro sueño baje su luz por la almohada
y ya no te despierte mi voz en el jardín.

DĚVČÁTKO S KUFREM

Toho chladného rána, někdy kolem prosince,
jsem nesnídala, nečetla noviny,
nedala si sprchu po cvičení
(toho chmurného rána se mi cvičit nechtělo),
nevytáhla jsem roletu a nekoukla na nebe
ani do diáře, co mě dnes čeká.
Toho krutého rána, co krutě trestá,
jsem rozbila pár věcí, co mě měly rády,
a zachránila jiné, protože pohled na ně bolí.
Ublížuju si toho chladného rána,
chtěla bych se zničit, a ani nevylézt z postele,
nebo přijít na to, jak aspoň na chvíli usnout.

Prý, když to nejmíň čekáš,
přijde překvapení, ta drobná zrnka,
když to nejmíň čekáš, pokud dáš trochu pozor,
uvidíš, jak vítr nese racky a zprávy...
ale ty staré záležitosti už s sebou nevláčím.
S větrem táhnou deště a poraněné smutky
a já se nechci dívat, jak tu obchází jako lupič,
tak krásný, tak modré oči plné jedu.

Toho chladného rána, někdy kolem prosince,
kdy se stromů zlehka dotýkají mraky
a s nimi takové hoře, ta prokřehlá něha,
já nechám svou bezmoc, svou soukromou prohru
zapomenuté mezi bílými záhyby...
Třebaže mé tělo klesá dvojnásob nahé
v těch rozedraných šatech, co pak jsou jedna
/báseň.

Třebaže jiný sen klouže svým světlem po polštáři
a už tě nebudí můj hlas v zahradě.

CLAUDICAR Y MURIENDO

A rastras se te acerca
y te lame las piernas,
perro fiel, con sus ojos de agua
y te tiende las manos,
y te pide socorro.

Y tú le miras
como un sol que se cae
sin poder detenerse,
y le tiñes de rojo,
y el pecho le traspasas
con tus hojas de cobre.

A rastras se te acerca,
asomado a una lágrima,
y una luz criminal
le muerde en el silencio.

Malherido,
dando vueltas,
aullando se estremece.

Tú, miserable, le acaricias
mientras tu corazón está muy lejos.

KULHAT SMRTI VSTRĚC

Plíží se k tobě
a nohy ti líže
věrný pes s vodnatýma očima
a vzpíná k tobě ruce
a prosí tě o pomoc.

A ty na něj shlížíš
jak zapadající slunce,
co se nedá zastavit,
a barvíš ho na rudo
a pronikáš mu hrudí
svými měděnými listy.

Plíží se k tobě,
vyhlíží zpoza slzy
a zločinné světlo
ho v tichosti ohryzává.

Zraněný,
otáčí se,
vyje a třese se.

Ty, bídná, ho laskáš, ho hladíš,
a tvé srdce je zatím tak daleko.

[PONERSE LA BUFANDA...]

Una noche en el estudio des Ursulines
(Luis Buñuel)

A Marian

Ponerse la bufanda
 buscarte en el pasillo
 llevar chaqueta azul
 y botones de plata
 y libros mustios
 después de tantas manos
 llevar chaqueta azul
 y las uñas pintadas
 y aquel *rubor* pasado ya de moda
 esconder la novela en el pupitre
 ponerse la bufanda
 buscarte por las calles
 entre furtivas sombras
 gabardinas
 besos agazapados
 apagar el pick-up
 atreverse...
 apalabrar zapatos
 ay de medio tacón
 romper escaparates
 por un sueño
 descomponer los timbres
 buscarte
 – y en la luna –
 comprar castañas
 después de todo
 perder la línea
 y el autobús
 qué otro remedio
 ponerse la bufanda...

[UVÁZAT SI ŠÁLU...]

Jedna noc ve studiu des Ursulines
(Luis Buñuel)

Marianě

Uvázat si šálu,
 hledat tě na chodbě,
 nosit modré sako
 se stříbrnými knoflíky
 a omšelé knihy
 prošlé tolika rukama,
 nosit modré sako
 a nalakované nehty
 tou kdysi módní *červení*,
 schovat román pod lavicí,
 uvázat si šálu,
 hledat tě v ulicích
 mezi tajemnými stíny,
 přšiplášti,
 číhajícími polibky,
 vypnout pick-up,
 odvážit se...
 objednat boty,
 au, na podpatku,
 rozbíjet výlohy,
 pro jeden sen,
 rozladit zvonky,
 hledat tě
 – i na měsíci –
 koupit kaštany
 a potom
 nedbat na linii
 ani na autobus,
 co se dá dělat,
 uvázat si šálu...

SONETO DE TU NOMBRE

Quisiera que tu nombre pronunciara
 todo lo que en la vida me rodea,
 que lo diga la cal de la azotea,
 que la ropa que escurre lo cantara.

Que la maceta, el sol, el agua clara,
 el tejado, el jabón, la chimenea,
 la sábana y el aire que la orea,
 y todo en torno a mí lo salpicara.

Quisiera que tu nombre fuera escrito
 por el humo y la espuma, al mediodía,
 poniendo en cada sílaba un exceso.

Y recibiera yo todo su peso
 y la explosión de vida que me envía
 con el mismo fervor con que hoy lo evito.

SONET NA TVÉ JMÉNO

Chtěla bych, aby tvé jméno šeptaly
 věci, jež den co den mám kolem sebe,
 i vápno z terasy zvalo by tebe,
 na šňůře šaty by tebe vzývaly.

Aby ze slunce i z hrnku se lilo,
 z vody, ze střechy i z mýdla, z komínů,
 z větru, co načechrá moji peřinu,
 ze všeho kolem tvé jméno prýštilo.

Chtěla bych dál, aby tvé jméno napsal
 i dým a mýdlová pěna v poledne,
 a váhu těch slabik aby zmnožily,

všechnu tu tíhu by na mne vložily
 a života výbuch, co se z něj zvedne,
 vítala bych, ač nechci, aby nastal.

SATISFACCIONES

(Con Brecht y contigo)

Tu voz.
 El timbre de la puerta
 cuando abres:
 el ruido que me importa.
 Y el silencio.
 Ese sabio quemarse del cigarro.
 La noche en tu ginebra
 o sábanas revueltas
 con tibia luz que apagas,
 casi de gas. Tu olor.
 El sueño dulce
 de labios como agua.
 Cantar.
 Tus manos fuertes
 como cerrar los ojos:
 reír
 (hoy jueves 3 de marzo, muy tarde...)
 Acariciarte.

ZADOSTIUČINĚNÍ

(S Brechtem a s tebou)

Tvůj hlas.
 Zvonek u dveří,
 když otvíráš:
 zvuk, co mě zajímá.
 A ticho.
 Tohle umění spálit se doutníkem.
 Noc v lahvi tvé kořalky
 nebo rozházené přikrývky
 s tlumeným světlem, co zhasínáš,
 skoro na plyn. Tvá vůně.
 Sladký sen
 rtů jako voda.
 Zpívat.
 Tvé silné ruce
 jako zavřít oči:
 smát se
 (dnes, čtvrtek 3. března, dost pozdě...)
 Hladit tě.

Sueños de seductor

Me gusta cómo enciendes el cigarro,
 el gesto inimitable de tus dedos
 y acaso un algo desvalido
 que al andar se resbala de tus hombros.
 Lo sé, sé que estoy presa de tus sueños.
 Por eso si te empeñas seré rubia y azul
 y buena como un ángel.
 Por eso seré mala si te empeñas,
oh diabólica nieve usurpada a la luna.
 Me rendiré, no temas,
 seductor entrañable cada noche,
 mientras que a mí te acerques
 inventando estrategias
 y sigas encendiendo cigarrillos.

Sny svůdce

Líbí se mi, jak si zapaluješ cigáro,
 to nenapodobitelné gesto tvých prstů
 a možná i něco bezmocného
 co při chůzi klouže z tvých ramen.
 Vím to, vím, že jsem v zajetí tvých snů.
 Proto, když si umíníš, budu plavá a modrá
 a hodná jako anděl.
 Proto budu zlá, když si umíníš,
ó ďábelský sníh ukradený luně.
 Každou noc podlehnu,
 neboj se, něžný svůdče
 zatím co se ke mně blížíš
 spřádáš plány
 a dál si zapaluješ cigarety.

EL INFIERNO ESTÁ EN MÍ

Pasos de un peregrino son, errante...
(Góngora, *Soledades*)

El infierno no son aquellos otros
que siempre se quedaron lejos
de mi calor:
el infierno soy yo.
Mi nombre es el desierto donde vivo.
Mi destierro, el que me procuré.
No me he reconocido en este mundo
inhóspito,
tan ancho y tan ajeno.
Supe que mi equipaje, demasiado indeciso,
pronto me delataba: este mundo tampoco
se reconoce en mí.
Yo siempre estuve fuera,
en otra parte siempre.
Soy una extraña aquí.
Sólo tengo una fuerza, sólo un secreto acaso:
esta voz que me escribe,
el doble que me habita en el silencio.
Este otro, mi infierno,
el vértigo
que al despertar me empuja
a una huida sin fin.

Estos son sólo pasos
de un peregrino errante.
Los caminos
que no me pertenecen,
las palabras prestadas que los días
dejaron en mi oído.

PEKLO JE VE MNĚ

Jsou to kroky potulného poutníka...
(Góngora, *Samoty*)

Peklo, to nejsou ti druzí,
co vždycky uvázli daleko
od mého tepla:
to peklo jsem já.
Moje jméno je pouští, kde žiju.
Moje vyhnanství, co jsem si opatřila.
Nepoznala jsem se v tomhle světě,
nevlídném,
tak rozlehlém, tak cizím.
Věděla jsem, že mé břemeno, příliš neurčité,
brzy mě prozradí: tento svět se ve mně
taky nepoznává.
Já jsem vždycky byla vně,
jinde vždycky.
Jsem tady cizí.
Mám jen jednu moc, jedno tajné snad:
onen hlas, co mě tvoří,
dvojníka, co mě v tichosti obývá.
Ten druhý, mé peklo,
závrať,
co po probuzení navádí mě
k útěku bez konce.

Tohle jsou jen kroky
potulného poutníka.
Cesty,
které mi nepatří,
vypůjčená slova, která dny
ponechaly mým uším.

Variaciones sobre Wordsworth y Auden

Todas las cosas que me han sido familiares,
 esperanza y dolor, ternura y odio,
 las leyes de que regían nuestros nombres,
 no me conocen ya ni las conozco.
 Las palabras más limpias que aprendí,
 amor y paz,
 yacen ensangrentadas cerrando los caminos.
 Los discursos más vivos, más honestos
 han caído manchados y arrastrados
 por los suelos.
 Ninguna palabra sobrevivió
 a nuestra historia.

Y en un río que pudre hasta los mares,
 cínicos y homogéneos nadamos
 y guardamos la ropa.

Variace na Wordswortha a Audena

Všechny ty věci, které mi byly známé,
 naděje a bolest, něha a nenávisť,
 ty zákony, co vládly nad našimi jmény
 už mě neznají, ani já je neznám.
 Nejčistší slova, co jsem se naučil,
 láska a mír,
 leží zkrvavené a v cestě mi brání..
 Řeči tak živé, tak upřímné
 padly poskvněné a vláčené
 po zemi.
 Žádné slovo nepřežilo
 naši dobu.

A v řece, co hnilobou nakazí i moře,
 jeden jak druhý plaveme a cynicky
 si chráníme šaty.

Las hojas muertas

Igual que me sostiene
la tibia sensación de estar cayendo
por la ladera dulce del otoño
de mi vida, y acaricio
despacio –como vuelan las hojas-
mi cuerpo que ya lleva
el olor de la tarde,
así cae este poema
en el papel dorado de tu carne
y así –voluptuosa–
su letra breve te acompaña.

Mrtvé listy

Stejně jako mě unáší
ten vlažný pocit pádu dolů
ze sladkého svahu podzimu
mého života, a hladím
pomalu –jak poletují listy-
mé tělo, co už nese
vůni podvečera,
tak padá tato báseň
na zlatavý papír tvého těla
a tak –smyslné–
stručné psaní tě doprovází.

Galeras de Lepanto

*Amarrado al duro banco
de una galera turquesca...*
(Góngora)

Siempre supimos

que la traición fue un arma de dos filos
o que la muerte deja por los labios
-viejo alfanje de Orán, oh cimitarra-
huellas de cianuro en cada puerto.

Aun así,

no despejes la incognita del día,
déjala navegar.
Y aunque la risa
sea tantas veces trágica
mente incierta
no dudes inventarla
cada hora a lo lejos:
la sucia mar de invierno
amarrada a aquel banco.

Más vale confundir y ser malditos

remeros de galeras
pues frente a la bajeza sonrío cada tarde
y el látigo del cómitre no olvida
repetir nuestra historia.
Más vale deslizarse a la deriva,
saludar a la luna si te aburres
y regalar tu asco en la taberna.
-Ser duro o ser esclavo
aun con ramas de espliego-.

De todos modos, digo, no te excuses jamás. Cadaopádně, říkám, neomlouvej se nikdy.

Provoca galeotes, eso resulta claro
como una sobredosis de la vida

A veces sólo queda huir hacia adelante

como lucha un corsario, atroz, en la bajura. jak bojuje korzár, krutý, v nížině.

Galéry u Lepanta

*Připoutaný k tvrdé lavici
jedné turecké galéry...*
(Góngora)

Vždy jsme věděli,

že zrada byla dvousečná zbraň
nebo že smrt nechává svými rty
-stará dýka z Oranu, ó šavle-
stopy kyanidu v každém přístavu.

Tak zatím,

neodhaluj tajemství toho dne,
nech ho plout.
I když smích
je tolikrát tragický
mysl nejistá,
neváhej ji vymyslet
sem tam každou hodinu:
špinavé moře zimy
připoutané k oné lavici.

Je lepší mást a být prokletí

veslaři galér
tak vůči podlosti směje se každý večer
a bič dozorce nezapomíná
opakovat naši historii.
Je lepší se odchýlit z kurzu,
zdravit měsíc, jestli se nudíš
a darovat svůj odpor v hostinci.
-být tvrdý nebo být otrokem
spolu se snítkem levandule-.

Provokuj galejníky, to je jasné
jako předávkování životem.

Někdy zbývá jen utíkat kupředu

AGUJA DE NAVEGAR AMORES

Vai formosa, e não segura...!
(Camoës)

Para Cristina

Y si quieres navegar
coge, niña, la aguja
de marear.

Si no quieres que te hieran
olas que siempre se van
-que van a reírse luego
los delfines al pasar-
Si no quieres ver ardiendo
tus ojos con tanta sal.
Para que no se haga añicos
tu barquilla en la alta mar.
Para que no te aficiones
cada noche a naufragar.

Coge, niña, la aguja
de marear.

KOMPAS PRO PLAVBU LÁSKOU

Vai formosa, e não segura...!
(Camoës)

Kristýně

A jestli chceš na moře vyrazit,
budeš si, holka, muset
kompas vzít.

Jestli nechceš, ať tě zraní
vlny, co stále někam unikají
– delfíni, co cestou potkáš, se pak
můžou na tvůj účet pobavit –.
Jestli nechceš, ať tvé oči
pálí tě tou spoustou soli.
Aby se tvá loďka v širém moři
v kousky trosek nemusela proměnit.
Aby sis nestihla to své
každonoční ztroskotání oblíbit.

Na to si budeš, holka, muset
kompas vzít.